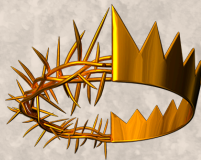

ДОКТРИНА 21

“ДОВІРЕНЕ УПРАВЛІННЯ”

ВІДДІЛ
УПРАВЛІННЯ
РЕСУРСАМИ

ДОВІРЕНЕ УПРАВЛІННЯ

Ми – Божі управителі. Він доручив нам мудро розпоряджатися часом і можливостями, здібностями і майном, благословеннями і дарами землі. Ми несемо відповідальність перед Богом за правильне використання всіх цих дарів. Наше визнання Бога Владикою найбільше виявляється у вірному служінні Йому та ближнім, а також у добровільних пожертвуваннях і десятині, які приносимо для проголошення Євангелія, для підтримки та зростання Його Церкви. Бог удостоїв нас особливої честі, надавши право розпоряджатися всім довіреним, щоб виховати нас у любові та привести до перемоги над егоїзмом і жадібністю. Людина, котра мудро розпоряджається довіреними їй дарами, відчуває радість, коли внаслідок її вірності інші люди отримують благословення (Бут. 1:26–28; 2:15; 1 Хронік 29:14; Аггея 1:3–11; Мал. 3:8–12; Матв. 23:23; Римл. 15:26, 27; 1 Кор. 9:9–14; 2 Кор. 8:1–15; 9:7).

series, Vol. 2, P. 390.

¹² Maxwell, *God Care*, Vol. 1, P. 131.

¹³ Gaston H. Halsberge, *The Gift of Self Imbrichi* (Lundens: E. J. Brill, 1972), pp. 26, 44. Див. також Barchiorchi, «Rise of Sunday Observance», P. 139.

¹⁴ Barchiorchi, «Rise of Sunday Observance», P. 140. Див. також Barchiorchi, *From Sabbath to Sunday*, Pp. 252, 253.

¹⁵ Див. наприклад: Maxwell, *God Care*, Vol: 1, P. 129; H. G. Heugtven, *Illustreret Kirkehistorie* (Christiania [Oslo]: Cammermeyers Boghandel, 1891–1895), P. 302, as trans. in *SDA Bible*

РОЗДІЛ 21

ДОВІРЕНЕ УПРАВЛІННЯ

Християнське життя – це прийняття Ісуса Христа, самозречення та повне присвячення себе Йому. Дивлячись на самозречення Господа, Котрий віддав Себе за нас, ми маємо так само цілковито віддати себе Йому. Однак, вважаючи себе цілковито присвяченими й відданими Богові, ми можемо потрапити в такі обставини, які відкриють недосконалість нашого присвячення. Тоді Спаситель м'яко звертає нашу увагу на інший бік нашого життя, де також потрібне самозречення. Відгукуючись на Його поклик, ми знову перепосвячуємося Богові. Постійне присвячення себе Господу дедалі більше охоплює наш внутрішній світ, наш спосіб життя, справи, ставлення до ближніх.

Коли ми віддаємо себе і все, що маємо, Богові, Котрому за правом належить усе (див. 1 Кор. 3:21–4:2), Він приймає це, повертаючи все в наше розпорядження, щоб ми були розумними опікунами й управителями Його власності – усього, чим ми «володіємо». Прийняття наших обов'язків як довірених управителів усуває нашу схильність жити зручним егоїстичним життям. Яскравим прикладом турботи про інших є життя Ісуса, Який зазнав голоду, поневірянь, переслідувань, мук і розп'яття, щоб ми також могли навчитися обов'язків управителя. Опікунство, довірене управління включає відповідь на Його заклик: «Ідіть і навчіть усі народи». Цей заклик спонукає нас понад усе дорожити церковним служінням: доброчинністю, навчанням, хрещенням та бути вірними управителями.

ЩО ТАКЕ УПРАВЛІННЯ?

«Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – це храм Святого Духа, Який є у вас... ви не належите самим собі? Адже ви викуплені за ціну. Тому прославляйте Бога у вашому тілі й у вашому дусі, які належать Богові» (1 Кор. 6:19, 20). Ціна нашого викуплення незбагненно велика! Ми належимо Богові. Однак викуплення було лише поверненням того, що належало Йому як Творцеві. Ми належимо Йому від початку, бо «на початку створив Бог...» (Бут. 1:1). Святе Письмо ясно стверджує: «Господня земля і все, що наповнює її; Усесвіт і всі його мешканці» (Псал. 24:1).

При створенні людей Бог поділився з ними Своїми володіннями, однак продовжує залишатися єдиним Владикою світу, його жителів та багатств (див. Псал. 24:1). На хресті Він повернув Собі те, що належало Йому за правом і чим людина поступилася сатані під час гріхопадіння (див. 1 Кор. 6:19, 20). Тепер Господь довірив Своему народові бути управителями Його володінь.

Управитель – особа, якій «довірено керівництво домом або спадщиною іншої особи». Управління – це «робота управителя, яка має як переваги, так і обов'язки»¹. Для християнина управління означає «відповідальність за все, що Бог довірив йому, за правильне використання Його дарів: життя, фізичного здоров'я, часу, талантів та здібностей, матеріального майна, можливостей служити іншим й пізнавати істину»². Християни служать розпорядниками Божого майна та вважають своє життя даною Богом можливістю «навчитися тут, на Землі, бути вірними керівниками і в такий спосіб підготуватися до управління вищого порядку – управління вічними багатствами в майбутньому житті»³.

У ширшому розумінні управління – це «мудре й безкорисливе використання життя»⁴.

У ЧОМУ ВИЯВЛЯЄТЬСЯ НАШЕ ВИЗНАННЯ БОЖОГО ВЛАДАРЮВАННЯ

Створюючи Адама і Єву, Господь по Своїй великій любові наділив її різноманітними благословеннями, серед яких можна виділити такі особливі важливі й життєво необхідні дари, як тіло, таланти, час та матеріальні засоби. Водночас людям було доручено дбати про навколишній світ і на них була покладена відповідальність за це.

Управління тілом. Фактично Божі діти розпоряджаються собою самі. Ми повинні любити Бога «всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю» (Луки 10:27).

Християнам дано перевагу розвивати свої фізичні й розумові здібності повною мірою, відповідно до своїх сил та можливостей. Так ми прославляємо Бога і приносимо великі благословення своїм ближнім (див. розділ 22 цієї книги).

Управління талантами. Кожна людина має особливі обдарування. Одному дано музичний талант, іншому — хист до рукоділля чи автосправи. Одні легко можуть потоваришувати й спілкуватися з людьми, інші полюбляють усамітнення.

Кожен талант можна використовувати або для самопрославлення, або на славу його Дарувальника. Людина може старанно вдосконалювати свій талант для слави Божої чи заради власної користі.

Ми повинні розвивати дані кожному з нас дари Святого Духа, щоб вони зростали (див. Матв. 25). Вірні управителі використовують свої дари в усій повноті, прагнучи принести великий прибуток їхньому Власникові.

Управління часом. Як вірні управителі, ми прославляємо Бога розумним використанням часу. «Що тільки робите, робіть від душі, наче для Господа, а не для людей. Знайте, що від Господа одержите нагороду — спадщину, адже служите Господу Христові!» (Колос. 3:23, 24).

Біблія навчає нас поводитися не так, як «немудрі, але як мудрі, цінуючи час, бо дні лукаві» (Ефес. 5:15, 16). Подібно до Ісуса, ми маємо виконувати справу нашого Отця (див. Івана 4:34). Час — це Божий дар, тому дорогий кожен його момент. Час дано нам для формування характеру та приготування до вічного життя. Сумлінно управляти нашим часом означає використовувати його для пізнання нашого Господа, допомагати ближнім та ділитися з ними євангельською істиною.

Коли при творінні Господь подарував нам час, Він відокремив сьомий день, суботу, як святий час для спілкування з Ним. А решта шість днів були дані нам для корисної праці.

Управління матеріальними засобами. Бог доручив нашим прабатькам володіти землею, піклуватися про тваринний світ, обробляти

Едемський сад (див. Бут. 1:28; 2:15). Усе це було дано людям не тільки для насолоди, а й для розумного управління.

Існувала лише одна заборона. Адамові та Єві було заборонено споживати плоди з дерева пізнання добра і зла. Це дерево було постійним нагадуванням про Бога — Владика землі, Котрому належить найвища влада. Покірність наших прабатьків цій забороні була яскравим свідченням їхньої віри в Бога та вірності Йому.

Після гріхопадиння Господь не міг більше випробовувати людей на вірність Йому через дерево пізнання добра та зла. Однак вони все ще потребували постійного нагадування про те, що від Бога походить «усе добре, що нам дане, і кожний досконалий дар» (Якова 1:17) і що саме Він дає нам силу здобувати багатство (див. Втор. 8:18). Для нагадування про Себе як про Джерело будь-якого благословення Господь установив систему десятин та приношень.

Пізніше ця система забезпечувала збір коштів для матеріальної підтримки священників та левитів, які служили в ізраїльському святилищі. Адвентисти сьомого дня перейняли цю левитську модель як здоровий біблійний метод фінансування всесвітньої евангелізації. Бог визначив, аби поширення Доброї звістки перебувало в прямій залежності від зусиль і приношень Його народу. Господь закликає Своїх дітей стати Його безкорисливими співробітниками в поверненні Йому десятин та приношень.

1. Десятина. Богові належить сьома частина нашого часу (субота) і десята частина всіх наших матеріальних надбань. Святе Письмо повідомляє: десятина — «це святе для Господа» (євр. *кадаш* — *бути священним, відокремленим*), нагадуючи, що Він володіє всім (Левіти 27:30, 32). Десятину необхідно повернути Богові як те, що належить Йому за правом.

Система десятини вражає своєю простотою. Ця система справедлива, бо розмір десятини залежить від матеріального достатку віруючого. Ми маємо повертати Богові десятину пропорційно до нашого прибутку, який отримали завдяки Його благословенню.

Повернення десятини — це питання нашого обов'язку, а не вдячності чи великодушності (див. Мал. 3:10). Безперечно, вдячність має бути нерозривно пов'язана з нашим ставленням до Бога, однак ми повертаємо десятину тому, що так наказав Господь. Десятина належить Йому, і Він звелів, щоб ми повертали Його власність.

А. Приклади повернення десятини. Усе Писання визнає десятину законною постановою. За 400 років до виникнення Ізраїлю та початку левитського служіння Авраам дав Мелхиседеку, священникові Бога Всевишнього, «десятину з усього» (Бут. 14:20). У такий спосіб Авраам визнав священство, дане Богом Мелхиседекові, та показав, що добре знайомий із цією святою постановою. Приклад Авраама свідчить, що за тих стародавніх часів Божі діти знали про десятину та виконували цю постанову.

Патріарх Яків теж знав про десятину. Утікач і вигнанець, він пообіцяв Господу: «З усього, що Ти даси мені, я неодмінно дам Тобі десятину» (Бут. 28:22). Після виходу з Єгипту, коли Ізраїль утвердився як народ, Бог знову підтвердив закон про десятину, від дотримання якого залежало процвітання Ізраїлю (див. Левіти 27:30–32; Чис.18:24, 28; Втор. 12:6, 11, 17).

Новий Завіт не скасовує цієї постанови, натомість підтверджує її законність. Ісус схвалював десятину, але засуджував дух, з яким юдеї приносили її (див. Матв. 23:23). Якщо потреба в церемоніальних законах, які стосувалися жертвоприношень і вказували на примирливу жертву Христа, відпала з Його смертю, то закон про десятину залишився чинним.

Оскільки Авраам — батько всіх віруючих, у сплаті десятини християни можуть брати з нього приклад. Як він приніс десятину священникові Мелхиседеку, так і християни в новозавітний час віддають десятину Христу, нашому Первосвященникові (див. Євр. 5:9, 10; 7:1–22)⁵.

Б. Використання десятини. Десятина священна, тому її слід використовувати тільки для священних цілей. Господь наказав: «Кожна десятина із землі – з урожаю поля чи з плоду дерев – належатиме Господу. Це святе для Господа... Так само кожна десятина з великої чи дрібної худоби... буде святим для Господа» (Левіти 27:30–32). «Принесіть усі десятини до храмової скарбниці, — сказав Бог, — щоб у Моєму храмі була пожива» (Мал. 3:10).

В Ізраїлі десятина призначалася виключно для потреб левитів, які не отримали землю в спадщину на відміну від інших ізраїльських племен. Усі свої сили й час вони присвячували організації богослужіння, служінню у святилищі та навчанню ізраїльтян Закону Господнього (див. Чис. 18:21, 24).

Однак і після розп'яття Христа, коли завершилося священницьке служіння, доручене Богом левитам, десятина не втратила свого призначення — підтримувати місію Божої Церкви. Для пояснення принципу, що лежить в основі цієї постанови, Павло проводить паралель між левитським служінням та новоствореним євангельським служінням. Ось його слова: «Якщо ми вам посіяли духовне, то чи велика то справа, коли ми пожнемо ваше тілесне? Якщо інші на вас мають право, то хіба ми – не більшою мірою? Але ми не скористалися цим правом, а все терпимо, щоб у чомусь не перешкодити Євангелію Христа. Хіба ви не знаєте, що ті, які працюють у святому, харчуються зі святилища? А ті, які служать при жертovníку, отримують частку з жертovníка? Так само й Господь наказав тим, які проповідують Євангеліє, жити з Євангелія» (1 Кор. 9:11–14).

Отже, члени Церкви добровільно приносять свої «десятини до храмової скарбниці, щоб у Моему [Божому] храмі була пожива» (Мал. 3:10), тобто, аби Божа Церква мала достатньо коштів для підтримки свого служіння й поширення Євангелія⁶.

2. Приношення. Почуття вдячності спонукає християн не обмежуватися принесенням до Церкви лише десятини. В Ізраїлі святилище, а пізніше храм були побудовані завдяки «добровільним дарам», які народ приносив з великою охотою (див. Вих. 36:2–7; пор. з 1 Хронік 29:14). Особливі приношення покривали витрати на утримання цих місць поклоніння (див. Вих. 30:12–16; 2 Цар. 12:4, 5; 2 Хронік 24:4–13; Неєм. 10:32, 33). На релігійні та благодійні цілі ізраїльтяни присвячували від однієї чверті до однієї третини свого доходу. Чи така щедра жертovníсть призводила до бідності? Навпаки, Бог обіцяв благословляти їх за вірність (див. Мал. 3:10–12)⁷.

І сьогодні, благословляючи Своїх дітей, Господь закликає їх бути щедрими. Приношення необхідні для будівництва храмів, утримування церков, управління ними, звершення медичного місіонерського служіння, яке допомагає втілювати в життя принципи Євангелія.

Чи повинні ми жертвувати стільки ж, скільки жертвували ізраїльтяни, чи їхня щедрість не може бути прикладом для нас? У Новому Завіті Христос відкрив принцип істинного управління: величина дарів, які ми приносимо для Бога, визначається залежно від отриманих нами світла

й переваг. Ісус сказав: «У кожного, кому дано багато, від того будуть і багато вимагати; і кому багато довірено, від того і вимагатимуть більше» (Луки 12:48). Спаситель, посилаючи Своїх учнів у світ, сказав: «Даром отримали – даром давайте» (Матв. 10:8). Цей принцип діє й тоді, коли ми ділимося нашими матеріальними благословеннями.

Новий Завіт не скасовує систему приношень. Порівнюючи переваги і благословення нашого часу з тим, що мали ізраїльтяни, можемо сказати: в Ісусі ми отримали значно більше. Чи ж не повинна наша вдячність виявитися в щедріших дарах, аби вістка про спасіння могла стати доступною іншим людям?⁸ Що більші масштаби благовістя, то більшої підтримки воно потребує.

3. Ставлення до того, що залишилося в нас. Принцип управління слід застосовувати не лише до наших добровільних дарів, а й до того, що в нас залишилося. Десятина і приношення – основне мірило вірності в управлінні нашими тимчасовими матеріальними засобами⁹. Однак те, як ми розподіляємо решту наших коштів, також свідчить про наше ставлення до Бога.

Використання нами матеріальних благ показує, наскільки ми любимо Бога і ближніх. Гроші можуть принести багато добра: перебуваючи в наших руках, вони можуть дати хліб голодним, воду спраглим, одяг – нагим (див. Матв. 25:34–40). Слово Боже навчає: гроші мають цінність переважно тоді, коли їх використовують для забезпечення життєвих потреб, для примноження щастя ближніх, для підтримки Його справи.

4. Невірність у питанні десятини та приношень. Здебільшого люди недостатньо обізнані з Божественними принципами управління та нехтують ними. Навіть серед християн мало хто знає, що їм довірена роль Божих управителів. Якого значення Бог надає питанню управління? Це добре ілюструє Його ставлення до невірності Ізраїлю. Коли ізраїльтяни використовували десятину й приношення для власних потреб, Господь попереджав, що це крадіжка (див. Мал. 3:8). І саме цим пояснювалося їхнє неблагополуччя: «Адже на вас лежить прокляття, тоді як ви, – весь народ, – продовжуєте Мене обкрадати» (Мал. 3:9).

Господь виявляв довготерпіння, любов і милосердя, випереджаючи Своє застереження обіцанням дарувати благодать: «Наверніться до Мене,

і Я повернуся до вас» (Мал. 3:7). Він пропонував ізраїльтянам рясні благословення, закликаючи їх випробувати Його вірність. «Принесіть усі десятини до храмової скарбниці, щоб у Моєму храмі була пожива, і в такий спосіб випробуйте Мене, – говорить Господь Саваот, – хіба Я не відкрию вам небесних отворів і не зіллю на вас надмір благословень! *Задля вас Я не дозволю шкідникам нищити на полі ваші врожаї, а виноградна лоза у винограднику не залишиться без плоду, – говорить Господь Саваот. Усі народи називатимуть вас щасливими, а ваша країна вважатиметься бажаною, – говорить Господь Саваот»* (Мал. 3:10–12).

Управління землею. Сучасна наука перетворила землю на суцільну лабораторію для досліджень та експериментів. Безперечно, такі дослідження приносять чимало користі, проте не слід забувати, що промислова революція призвела до значного забруднення повітря, води і ґрунту. У деяких випадках технічні досягнення скоріше маніпулюють природою, ніж мудро управляють нею.

Ми – управителі цього світу, тому маємо робити все можливе для підтримки життя на всіх його рівнях та зберігати екологічний баланс. Під час Свого Приходу Христос знищить «тих, хто нищить землю» (Об'явл. 11:18). Отже, християни-управителі несуть відповідальність не тільки за своє майно, а й за навколишній світ.

ХРИСТОС ЯК УПРАВИТЕЛЬ

Істинне управління – безкорисливе. Це повна самовіддача Богові та служінню людству. Христос любить нас і саме тому пішов на хресні муки, зазнав болісного відкинення Своїм народом та пережив страшне відчуття розлуки з Отцем. Чи зможемо ми запропонувати Йому щось подібне до цього? Усесвіт належить Йому, але Він віддав нам не просто те, що мав. Ні, Ісус віддав нам Самого Себе. Ось що таке істинне управління! Пам'ятати про цей великий дар – означає забувати про себе й уподібнюватися до Нього. Постійно звершуючи це, ми станемо дбайливою Церквою, яка піклується не лише про своїх членів, а й про всіх людей. Оскільки Христос помер за все людство, то наше управління в найширшому значенні цього слова охоплює весь світ.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД УПРАВЛІННЯ

Бог довірив нам роль управителів для нашого ж блага, а не заради Самого Свого.

Особисте благословення. Бог закликає нас присвятити Йому все життя: час, здібності, тіло, матеріальні засоби, адже від цього залежить наше духовне зростання і розвиток характеру. Коли ми усвідомлюємо, що Бог — Владика всього та любить нас вічною любов'ю, у наших серцях міцніше вдячність Творцеві і зростає любов до Нього.

Сумлінне християнське управління допомагає нам перемагати жадібність та егоїзм. Декалог засуджує жадібність — одну з найбільших вад людини. «Глядіть і стережіться всякої зажерливості, бо не від надміру багатства залежить життя людини!» — попереджав Ісус (Луки 12:15). Регулярні щедрі пожертвування викорінюють з нашого життя жадібність та егоїзм.

Посвячене управління сприяє розвитку навичок економії й уміння працювати. Ми «розіп'яли своє тіло з його пристрастями та пожадливостями» (Гал. 5:24). «Коли життям керують принципи розумного управління, Дух Святий просвіщає душу, цілі стають конкретними, гріх не приваблює нас, ділове життя відбувається за принципом “золотого правила”, а бажання здобувати душі для Бога переважає всі інші бажання. Так щедро Бог благословляє життя людини, яка виявила віру й вірність»¹⁰.

Що може дарувати нам глибші задоволення й радість, ніж служіння тим, за кого помер Христос? Адже це служіння для Самого Господа: «Що ви зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені» (Матв. 25:40). «У нас не може бути нічого настільки дорогого, що ми пошкодували б віддати Ісусові. Якщо ми повернемо Йому матеріальні засоби, які Він довірив нам на збереження як таланти, Він дасть у наші руки ще більше. Христос винагородить нас за кожне зусилля, докладене заради Нього. Кожний обов'язок, який ми виконуємо в Його Ім'я, стане нашим щастям»¹¹.

Благословення для інших. Справжні управителі дарів Господа приносять благословення всім, із ким зустрічаються. Вони дотримуються поради Павла, який хотів, щоб віруючі «чинили добро, збагачувалися в добрих ділах, були щедрими, радо ділилися, збираючи собі скарб, — добру основу на майбутнє, аби досягнути справжнього життя» (1 Тим. 6:18, 19).

Управління пов'язане зі служінням ближнім та готовністю ділитися з ними для їхнього блага всіма Божими дарами. Це означає, що «ми більше не вважаємо, ніби сенс життя полягає в тому, скільки грошей ми маємо, які звання носимо, з якими важливими людьми спілкуємося, у яких будинках і з ким по сусідству живемо та яким становищем і впливом, на нашу думку, володіємо»¹². Справжнє життя – це пізнання Бога, виховання в собі любові й щедрості – цих богоподібних рис характеру, та неодмінна жертвність за нашими можливостями й відповідно до Його благословення. Жертвувати в душі Христа – це означає реально жити.

Благословення для Церкви. Біблійний план управління має бути обов'язково прийнятий Церквою. Постійну участь членів громади в служінні жертвності можна порівняти з фізичними вправами. Це зробить Церкву сильною, готовою своєчасно відгукнутися на будь-які потреби Божої справи. Така Церква ділитиметься благословеннями, дарованими їй Христом. Їй вистачатиме коштів, аби підтримувати служителів, установлювати Боже Царство на навколишніх територіях та поширювати справу Євангелія по всьому світу. З любові та вдячності за Боже благословення Церква охоче присвятить Богові час, таланти й засоби. Христос запевнив, що повернеться на Землю, коли Євангеліє Царства буде проповідане «на свідчення всім народам» (Матв. 24:14). Ось чому сьогодні всі покликані бути Його управителями та співпрацівниками. Отже, свідчення Церкви буде великим благословенням для світу, а її вірні доморядники переживуть справжню радість – вони побачать, як благословення Євангелія передаються іншим.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

- *Що таке християнське управління?*
- *Ми – управителі нашого тіла, талантів, дарів, часу, матеріальних благ, сім'ї. Як можемо залишатися вірними розпорядниками в цих важливих, довірених нам Богом сферах нашого життя? Підкріпіть відповіді біблійними текстами.*
- *Писання називає десятину святиною для Господа (див. Левіти 27:30, 32). Чому десятинна свята, відокремлена для Бога? Які приклади*

можна навести, аби показати, що десятина — це не просто частина юдейського закону, а постанова, заснована від початку Самим Богом? Що Новий Завіт говорить про управління, зокрема про десятину? На які потреби сьогодні має бути використана десятина?

- *Крім десятини, довірене управління включає щедрі добровільні приношення. Які біблійні обґрунтування для цього можна навести?*
- *Наскільки серйозно Біблія говорить про відповідальність за невірність у десятині та приношеннях?*
- *В Едемському саду Творець доручив Адамові та Єві бути управителями землі (Бут. 1:28). Книга Об'явлення попереджає нас, що Христос прийде «знищити тих, хто нищить землю» (Об'явл. 11:18). Господь і сьогодні доручає нам бути вірними управителями Його творіння. Як ми маємо ставитися до цього Божого доручення?*
- *Як вірні управителі можуть стати благословенням для себе, ближніх, Церкви, суспільства та довіклля?*

¹ Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2nd ed., 1979. P. 1786.

² SDA Encyclopedia, rev. ed. P. 1425.3 Там само.

⁴ Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1973). P. 21.

⁵ Див. С.Г. Туланд. «Tithing in the New Testament», *Ministry*, October 1961. P. 12.

⁶ Наприклад, у тексті Вих. 27:20 записане особливе повеління Господа заготовляти оливкову олію для світильника. Постачання олії для святилища було постійним обов'язком народу, але воно не було пов'язане з десятиною (див. Е. Уайт. Поради щодо управління ресурсами. С. 102, 103). Еллен Уайт пише, що працівники церковних навчальних закладів, які викладають Боже Слово, повинні отримувати заробітну плату з фонду десятини, однак його не можна використовувати для інших цілей, не передбачених постановою про призначення десятини (див. Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 248, 249; Вибрані вісті. Т. 2. С. 209). Ці сфери Божої справи слід фінансувати з добровільних приношень.

Т. Х. Джемисон пропонує кілька дуже практичних методів визначення десятої частини доходів. Він пише: «Десята частина зарплати обчислюється легко, оскільки немає виробничих витрат, які слід вирахувати. Десять відсотків від зарплати — це десятина...

Визначення десятини з виторгу підприємця відбувається інакше. Людині, котра торгує оптом чи вроздріб, необхідно перед відокремленням десятої частини відняти витрати, пов'язані з організацією торгівлі, куди входить зарплата персоналу, опалення, освітлення, страхівка, орендна плата, податки тощо. Будь-які особисті або сімейні витрати входять не повинні. Фермер повинен відняти свої витрати на оплату найманої праці, ремонт техніки, прибуток співвласників, податки тощо. Однак вартість продукції, яку він використовує для себе і для своєї сім'ї, віднімати не можна, тому що вона зменшує сімейні витрати та є прибутком.

Так само повинен чинити будь-який виробник, вкладник та професіонал. Точність сучасної бухгалтерської звітності в усіх сферах ділового життя значно полегшує обчислення десятини з прибутку. Деякі бізнесмени-адвентисти включають десятину як одну зі статей у бухгалтерські розрахунки.

Безробітній жінці, чий чоловік не вважає за потрібне давати певні кошти на особисті потреби, буває важко визначити, як чинити. Тому деякі віруючі вирішують платити десяту частину тих коштів, які вони отримують на сімейні витрати. Інші і цього не можуть дозволити собі і дають десятину лише з тих коштів, які можуть заробити на стороні або одержують у подарунок. У цьому разі діє правило: « Бо коли є готовність, вона сприймається згідно з тим, що хто має, а не з тим, чого хто не має» (2 Кор. 8:12)» (*Christian Beliefs*. P. 267).

⁷ Деякі дослідники Біблії вважають, що народ Божий у давнину повертав принаймні дві десятини (деякі допускають, що три), крім різних приношень. Стосовно першої десятини Господь сказав: «Що ж до синів Левія, то Я дав їм кожну десятину в Ізраїлі, як частку за їхнє служіння, яке вони здійснюють у Наметі Свідчення» (Чис. 18:21). Про другу ж сказано так: «На місці, яке Господь обере, щоб там перебувало Його Ім'я, будеш споживати перед Господом, твоїм Богом, десятину твого збіжжя, твого вина і твоєї олії, а також первородних із своєї великої та дрібної худоби, щоб ти навчився боятися Господа, твого Бога, по всі дні» (Втор. 14:23). Протягом двох років ізраїльтяни мали приносити другу десятину або рівну їй суму грошей у святилище. Там усе принесене використовували для релігійного свята, у якому брали участь левити, мандрівники, сироти і вдови. Кожний третій рік другу десятину використовували для частування левитів та бідних. Отже, друга десятина призначалася для благодійності й гостинності (Втор. 14:27–29; 26:12). Див Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 509; «Tithe», *SDA Bible Dictionary*, rev. ed. P. 1127.

⁸ Пор. з Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 392.

⁹ З біблійного погляду мати майно не означає володіти ним. Наше ставлення до десятини відкриває, як ми вважаємо себе – розпорядниками чи власниками довіреного нам.

¹⁰ Froom. «Stewardship in Its Larger Aspects». *Ministry*. P. 20.

¹¹ Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 19.

¹² P. G. Smith, P. 72.